

MÁI TRƯỜNG THÂN QUEN, BÓNG DÁNG THẦY CÔ ẤY... ĐÃ LÀ MỘT PHẦN LỚN LAO TRONG TÂM TRÍ TÔI TỪNG NGÀY!!!

Tri thức xưa trở lại đây,
Ân tình sâu nặng của cô thầy!
Người mang ánh sáng soi đời trẻ;
Lái chuyến đò chiều sang bến đây?
Đò đến vinh quang nơi đất lạ;
Cám ơn người đã lái đò hay!
Ơn này trò mãi ghi trong dạ...
Người đã giúp con vượt qua đắng cay!

Phải nói rằng, tôi là một đứa trẻ rất khao khát muốn đón nhận những thứ tốt đẹp từ trong học tập và cuộc sống. Hơn một khác, tôi luôn tạo cho mình một cảm giác lạc vào trong thế giới của sự vạn vật về muôn vàn trí tưởng tượng vậy! Cuộc sống đã mang lại cho tôi những điều mà lắm tưởng chưa từng có, chưa từng biết và thậm chí không bao giờ lặp lại một lần nào nữa! Với tôi có thể mà nói rằng, trên cương vị vẫn là đứa trẻ trong vòng tay bao dung, chở che của gia đình là một điều thật giản dị và tràn ngập sự hạnh phúc đối với tôi! Có lúc gia đình lại là 1 bước nền mới điểm lên cho tôi một đôi chân của sự trưởng thành, phải va vấp ở ngoài kia, điều ấy lại làm con tim lòng tôi bỗng chốc lại là một điều phi thường mới! Và điều làm tôi bất chợt nhớ ra và không quên được đó là mái trường và thầy cô, chính những điều đó tạo nên một vệt sáng chói lọi cả về trong tâm trí và tâm hồn tôi trong cuộc đời làm nên con người của các bạn cũng như tôi! Dạo bước trên những con đường thân thuộc vào những ngày thường lệ, lắng nghe âm thanh xì xào của từng cơn gió thoảng vụt qua mái tóc đen nhánh, cảm nhận xao xuyến rõ cái hối hả, ngược xuôi của dòng người, lại chợt bất giác trong đầu tôi về từng câu hỏi điều gì khiến cho tôi ấn tượng và có nhiều điều trăn trở và băn khoăn khi chinh phục vào cánh cổng trường cấp 3 ấy! Khi đó, tôi lại nhớ về một phần khó nói của mình, tôi học chủ quan lắm, mỗi lần học bài, làm bài là tôi đắm đầu vào mà tính, viết thậm chí còn cuống cuống khi đi thi và nhận kết quả sau mỗi lần thi ấy là những con số không như mong đợi và thấp dần đi! Tôi hụi hụi lắm chứ, nghe các bạn, thầy cô bảo rằng: "À, sao lại dần dần trở nên sút kém thế, học thế rồi nhớ đâu trượt thì mai sau biết làm gì, đi đâu về đâu". Đấy, từ câu nói cửa vào trong tim tôi chảy từng giọt nước mắt vì sự gục gã và thất vọng thì tôi đã miệt mài, cẩn thận hơn sau mỗi lần, không như mong đợi tôi đã làm được, tôi làm được rồi! Kết

quả đã tạo cho tôi một tia hy vọng nhỏ nhoi mới , tôi hào hứng và vui lắm. Và còn xúc động hơn nữa là thế giới đã giang đôi tay mỉm cười về phía tôi là mọi thứ cố gắng sẽ đạt được điều đó và xứng đáng hơn là tôi đã đỗ cấp 3 trong niềm vinh dự của gia đình bạn bè thầy cô! Tự nhủ rằng: “Ai cũng giống như một cuốn nhật kí , được vẽ lên, tô điểm thêm, có niềm vui , vấp ngã thất bại. Trên hành trình rào cản ,vực thẳm ấy , ngôi trường cấp 3 đã chào đón tôi bằng tất cả. Ngôi trường ấy không chỉ là một mảnh đất của những thế hệ học sinh và thầy cô mà nó còn là một xã hội thu nhỏ vậy, có những lúc gặp gỡ tưởng chừng là mãi mãi nhưng sẽ có lúc phải chia xa trong những giọt nước mắt tuôn rơi dầm hàng lệ, nhưng chẳng có cuộc gặp gỡ và chia xa nào là đẹp nhất , trong sáng nhất của đời người bằng thời áo trắng đến trường cả.

Và ngày khai giảng cũng đã đến, có chút lo lắng và tâm trạng bất an , rụt rè quá! Tôi vốn dĩ là không dậy sớm cho lắm và có khi chỉ đôi chút dậy sớm , nhưng hôm nay là ngày đặc biệt nên tôi dậy sớm và chuẩn bị tươm tất mọi thứ để bước đến một cuộc hành trình mới đang chờ.....

Người người đi lại trong tư thế phấn khởi của khai giảng năm học mới , tôi cũng vậy! Khi tôi bước chân vào cổng trường ,đạp vào mắt tôi là dòng người cười nói , vui đùa bước vào cổng trường . Lúc đó, mọi thứ trong tôi khó tả quá, niềm hạnh phúc xen lẫn tự hào và háo hức của một cô bé 15 tuổi xâm chiếm cả tâm hồn tôi. Một thoáng bất ngờ , một chút hồi hộp, tất cả đã làm ngọn lửa cháy trong tôi âm ỉ. Với tôi giây phút xa lạ ấy lại tạo một cảm giác lo âu, rụt rè, chân tay run hết lên. Khi ấy những sợi nắng mỏng manh len lỏi qua các tán cây như nhuộm một màu tươi sáng hân hoan đón chào những tân học sinh mới ngỡ bước vào cổng trường . Khép nép trong màu áo trắng , tôi cảm giác mình lại trưởng thành thêm

và tự hào khi đứng trên mảnh đất của ngôi trường , phải rồi tôi đang lớn dần. Khó có thể nào quên được những ngày đầu tiên bước vào lớp mới , phải dần làm quen với sự thay đổi thực sự khi phải rời xa những gì đã quá thân thuộc đến nỗi như một phần của cuộc sống và nó đối với tôi còn khó gặp bội lần. Nhưng con người ai cũng phải thay đổi, phải dần thích nghi với cuộc sống này. Dần dần tôi cũng đã có thể làm quen được gần hết các bạn trong lớp, bạn cũ rồi bạn mới. Ba mươi năm con người mỗi người một vẻ, nhưng chúng tôi là một tập thể, chúng tôi luôn đoàn kết và gạt bỏ đi những cái tôi của mình . Những người bạn là những người đồng hành tuyệt vời luôn sát cánh bên tôi trong chặng đường học tập. Hơn cả thế, cô chủ nhiệm lớp tôi là người cô vô cùng tâm huyết với nghề và dành sự quan tâm đặc biệt đến những học trò thân yêu này , cô trao cả tình yêu dành hết cho học sinh bằng cả tấm lòng . Những người thầy, người cô đều là những người đáng kính và đáng trân trọng ,thầy cô như là người cha , người mẹ thứ hai dạy dỗ chúng tôi thành người có ích. Nếu nói thầy cô là những người lái đò đưa học sinh qua sông , thì thầy cô trường tôi là những người lái đò tận tâm. Ngôi trường của tôi là những tầng tầng lớp lớp của các thế hệ học sinh, những lớp học khang trang , đầy đủ , những hoạt động ngoài giờ lên lớp, ngoại khóa thường xuyên thật bổ ích làm sao! Những dịp sự kiện gắn kết thành viên rất là năng nổ và nhiệt huyết với nhau. Đó là nơi các bạn học sinh chúng ta có thể học hỏi lẫn nhau , giao lưu với các thầy cô , tạo thêm cho mình những điều mới, cơ hội mới .Đối với tôi, giây phút ngắn ấy , nó còn quý giá hơn hàng vạn viên kim cương lấp lánh, bởi tôi đến trường từng ngày, từng giờ đều hiểu thêm được tinh thần yêu nước to lớn của dân tộc thấm đượm qua những áng văn thơ cô giảng.

Ngoài ra, điều lí thú và lạ lẫm trong tôi đó là không chỉ các thầy cô có tấm lòng nhiệt huyết trong những bài

học đâu mà nó còn hiện rõ trong cả những lời nói tỏa ra từ trong tâm của thầy cô vào những bài giảng khiến tôi mãi nhớ và không thể quên làm sao! Những tiết học và bài giảng tưởng chừng nó sẽ không trôi đi và đọng lại nhiều thứ nhưng với tôi nó nhanh lắm, nghe mà thấm cho những công lao của các thầy cô đã thức khuya , dậy sớm chuẩn bị bài cho chúng tôi . Đôi mắt thâm quầng , mái tóc bạc dần theo

năm tháng chỉ luôn dành về phía các em học sinh, tận tâm với nghề. Tôi nhớ in sâu những tiết học của thầy cô, những khuôn mặt vui tươi, rạng rỡ của thầy cô vào mỗi buổi sáng sớm tạo nhiều động lực cho chúng tôi có một niềm hăng say với bài học mỗi khi đến trường. Truyền cho tôi sức mạnh, niềm cảm hứng học tập và say mê từng chút một và khiến tôi không bỏ cuộc và mất niềm tin vào điều đó một giây phút nào. Không ai khác, người cô mà tôi nói đến là giáo viên dạy bộ môn Lịch Sử lớp tôi cô Hằng. Cũng không biết là, xưa nay tôi học Sử không hề để tâm hay vướng bận đến nó, thậm chí lơ là và bỏ cuộc không có hứng thú và hiểu về bài học môn đó. Tôi còn tạo cho mình cảm giác ghét môn Sử và không muốn có nó trên đời này một chút nào. Nhưng không tôi đã rất hối hận và hoàn toàn sai khi đã nói những điều ấy, để rồi khi gặp được cô Hằng mọi thứ đã làm thay đổi suy nghĩ trong đầu tôi về môn Sử. Thú thật, không biết cô Hằng đã đến với tôi trong tương lai gần này, ai chắc hẳn cũng sẽ thấy được những thành tích và thắng lợi vô cùng ấn tượng mà cô đã để lại. Một học sinh trên mảnh đất của ngôi trường chuyên Lê Hồng Phong – Nam Định, hơn hết cô đi thi và đạt được giải ba của học sinh giỏi quốc gia, tuyển thẳng lên đại học. Phải gọi là thành tích khủng, để lại bề dày những công lao sử sách của cô, hướng dẫn và bồi dưỡng học sinh giỏi đạt được giải nhì cấp huyện. Bởi thế vì sao, ngay từ lần đầu gặp cô, tôi đã rất cảm phục và mến cô rồi. Mỗi khi cô bước vào cửa lớp cả một tia hy vọng trong tôi hướng về cô, cô mỉm cười làm trái tim tôi rung động mà bất giác phải cười theo cô. Hành trang cô nhỏ gọn, tiện lợi lắm, luôn mang theo mình chiếc túi thân thuộc. Bài học mỗi lần cô soạn ra làm tôi có thêm bao nhiêu điều mới, thú vị, lạ lẫm. Học lịch sử tôi lại nhớ đến nỗi ám ảnh trong việc học thuộc bài cũ nó vô cùng dài ngay trước mắt. Trái ngược lại, học Sử của cô ngắn gọn, súc tích mà thấm đượm những kiến thức sâu sắc biết bao. Từ đó, dần dần tôi quen với cách học của cô ghi chép không nhiều nhưng vẫn phải nhớ những kiến thức cơ bản nhất để làm. Nhiều lúc, cô nghiêm khắc vậy thôi chứ cô luôn rộng lòng bao dung với chúng tôi rất nhiều. Tôi nhớ in sâu cách làm việc cô mỗi ngày, giọng nói truyền động lực khiến tôi từ ghét sang yêu môn Sử của cô, tôi đã thích nghi được điều đó và vui không tả được. Tôi cực kì mến cách giảng bài của cô, chỉ muốn nếu quay ngược thời gian liệu tôi có thể được nghe thêm lần nữa không?.. Tôi yêu trang sách sử chói lọi về vàng đã có những công lao vĩ đại to lớn truyền lại cho chúng ta những bài học chân quý. Để rồi, cô đã giúp em hiểu thêm được rất nhiều điều về bộ môn

Lịch Sử này. Bằng cả tâm huyết , bằng tình yêu vô bờ , thầy cô không chỉ truyền trao tri thức mà còn mang đến những bài học làm người cho học trò.

Tháng 11 lại về rồi, mang theo những cơn gió nhẹ nhàng khiến tấm lòng của bao thế hệ học trò chúng em gọi nhớ màu đỏ rực của cánh hoa phượng đỏ, bộ ghế đá nơi một góc sân trường hay tiếng ve sầu lạnh lốt. Ùa về trong tâm trí bao hình ảnh thầy cô trên bục giảng đó chính là dịp để

chúng tôi hướng lòng mình về những người thầy , cô luôn tận tình chăm sóc và dạy dỗ chúng tôi. Có một nghề không chạm đất vẫn cho ra trái ngọt , có một ngày bụi bám đầy tay , có một nghề cao quý nhất trong tất cả các nghề đó là nghề nhà giáo.

“ Lặng xuôi năm tháng êm trôi con dò kể chuyện một thời rất xưa rằng người chèo chống đón đưa mặc cho bụi phấn giữa trưa với chiều”. Thầy cô vẫn như vậy , vẫn đưa chuyến đò qua sông không quản nắng mưa sương gió mà đầu hay tóc đã ngả màu phôi pha theo năm tháng, đầu hay năm tháng đã hằn sâu trên khuôn mặt khóe mắt của cô thầy. Trong mắt chúng tôi chiếc bảng đen hay viên phấn trắng vừa là tri thức, vừa là sự đức độ của người thầy. Những bài học quý giá ấy , chúng tôi sẽ mãi nhớ , khắc cốt ghi tâm và coi nó là hành trang quý giá nhất để mở rộng cho chúng tôi những tri thức mới. Cảm ơn thầy cô đã trở thành ngôi sao sáng trong lòng chúng em.

“ Dù bài đọc tấu không có tiếng vỗ tay , dù sân khấu không có đóa hoa nhưng khi viên phấn trên tay có thể khiến mọi âm sắc chạm đến cảm xúc khia mở tri thức”

Em viết bài này chỉ muốn nói một điều ngắn gọn và ý nghĩa đối với thầy cô. Chúc thầy cô luôn vững tay chèo, luôn tận tâm-trí-tuệ để cống hiến cho sự nghiệp trồng người và vĩ đại. Đạt nhiều thành công.

Tác giả: Trịnh Hồng Quyên -10K-